

Đề bài:

*Truyện “Chân,
Tay, Tai, Mắt,
Miệng” đã nói với
em điều gì, hãy kể
chuyện cảm nghĩ
của mình.*

Bài làm

Đọc xong truyện *Chân, Tay, Tai, Mắt, Miệng* em có cảm nghĩ rằng để giải thích mối quan hệ lao động của mỗi người, trong xã hội, người ta dùng ngay các bộ phận hoạt động trên cơ thể con người để tạo nên một mẫu truyện lí thú mà sâu sắc này.

Sự thật, thì chẳng ai nghĩ lại có chuyện các bộ phận cùng sống trên cơ thể con người mà lại ghen tị với nhau. Nhưng ý nghĩa sâu xa của nó lại có thể diễn ra ở hiện tượng hoạt động khác nhau. Cho nên không phải không có con người cùng sống trong một làng, một xóm, một cơ quan mà muốn tách mình ra, bởi ghen tị hẹp hòi hoặc tự cao tự đại.

Bởi vì suy nghĩ hời hợt, nông cạn nên một hôm cô Mắt cho rằng mình làm việc nhiều nhất, quan trọng nhất. Rồi bị lây cái bệnh ấy là bác Tai và cậu Chân, cậu Tay, ai cũng thấy mình là ghê quá, từ xưa đến nay chưa ai nói đến thì không thấy gì, nay có cô Mắt đặt thành chuyện mới bức mình, khó chịu. Đến bác Tai tưởng như không nghe nhiều sự lạ, thế mà cũng vào hùa, theo họ đi làm cái việc “kiện lão Miệng” như là tên ngồi không ăn bằm, không lao động, không nghĩ đến ai.

Đang mang một tâm trạng bất bình với nhau, nên khi gặp lão Miệng họ không cần nghe lão trình bày mà thông báo ngay rằng từ nay họ không làm việc nữa. Biết làm thế nào được, từ đó lão Miệng đành ngậm lại không được ăn uống gì. Lão thấy mệt mỏi, nhưng rồi mọi bộ phận đều thấy rã rời. Cô Mắt thì ngày càng lờ mờ khi nhìn mọi vật, đôi mi nặng nề, muốn ngủ cũng không nhắm lại được... Cậu Chân, cậu Tay thì không còn muốn đi lại, giờ tay để nhảy nhót, vui đùa nữa. Bác Tai thì thay bằng tiếng nhạc, tiếng hò hát là tiếng ù ù như xay lúa... Tóm lại, tất cả đều lừ đừ, run rẩy, không còn sức sống nữa. May thay, bác Tai phát hiện ra cái vô lí mà lại rất có lí của lão Miệng. Lão không được ăn thì mọi bộ phận sẽ tê liệt. Mà thực ra lão cũng có trách nhiệm là nhai nuốt, làm nhiệm vụ nghiền thức ăn thành chất bổ nuôi cơ thể. Vì vậy, khi các bộ phận nhận ra việc làm của lão Miệng thì cũng nhận ra rằng mình sống được, trông thấy được, nghe được, đi lại là nhờ cái miệng, nghĩa là sống ở đời mỗi người một nhiệm vụ do xã hội phân công.

Có lần Bác Hồ kể chuyện về cái đồng hồ tương tự như câu chuyện này, chỉ có điều Bác lấy cái đinh vít nhỏ để kết luận đại ý là: Nếu cả chiếc đồng hồ rất đẹp, chạy được đều đặn nhưng không có cái đinh vít nhỏ cấu tạo các bộ phận lại với nhau... thì nó chết.

Từ câu chuyện kể trên, em có cảm nghĩ rằng qua câu chuyện này người ta muốn đặt ra vấn đề: sống trên đời, mỗi người một việc, không nên ghen tị, đố kị nhau.

Tác giả dân gian đã tách một bộ phận trên cơ thể ra để tạo nên câu chuyện “kì lạ”. Cái hay, cái đúng là ở chỗ kì lạ ấy, còn các bộ phận trên cơ thể thì không có bộ phận nào làm việc nhiều, làm việc ít, dù có thể có bộ phận này quan trọng hơn bộ phận kia. Nhưng tất cả cũng chỉ là sự so sánh tương đối mà thôi. Người xưa đã có câu: “Từ chân đến đầu, đau đâu khổ đấy”. Đó là chân lí.